

Bülent; onze frisør in Stordal

STORDAL – Stel je voor je ziet een 200 jaar oude Noorse houten hut met hele dikke balken. Een gammell bordje met 'Hårsveisen Frisør' hangt er zo te zien al jaren. Daar moet dus de kapper in Stordal zitten. Slechts op dinsdag- en woensdagavond geopend staat er in de advertentie, dus even bellen voor een afspraak. De eerste keer dat we er komen is het eind augustus, Bülent Ocalan de eigenaar, heet ons welkom. Aardige vent van ongeveer 33 jaar en zoals de naam al doet vermoeden van oorsprong niet Noors maar Turks. Getrouwd met een Noorse en volgens onze burens spreekt hij onberispelijk Noors. Daar kunnen wij dus nog een voorbeeld aan nemen.

Om binnen te komen denk dan wel aan je hoofd, want de deur is slechts 170 cm. hoog. Van binnen lijkt het net een kapsalon met een aantal originele oplossingen om de flesjes naar te zetten en de föhn en andere attributen op te hangen (zie de

foto's). Bülent praat honderduit in het Noors natuurlijk, want ons Turks is abominabel slecht en we zijn tenslotte in Noorwegen. Hij vertelt dat een gedeelte van de hut al zo'n 200 jaar oud is en er zo'n 100 jaar later een stukje bij aan is gezet. We vinden het prachtig, bovendien knipt hij als de beste. Zo'n 2 uur later komen we geknipt en geschoren weer naar buiten. Alledaags misschien, maar toch weer een leuke ervaring rijker. Inmiddels hebben we ons tweede bezoek aan deze bijzondere kapsalon er weer opzitten, want ook in Noorwegen blijft je haar groeien en grijs worden.

Hebben we ons leventje verplaatst?

STORDAL – Na de tweede uitgave van PM-nieuws kregen we een gezellige brief van een van mijn 'oude' klanten uit Zutphen. Zij vroeg zich af of we onze manier van leven, zoals we dat deden in Nederland, niet gewoon hadden verplaatst naar Noorwegen. Daar lijkt het inderdaad wel op. Mieke op school en ik met m'n reclamebureautje is het net alsof er niets veranderd is. Voordat we gingen hebben we tegen elkaar gezegd 'we zien wel wat er op onze weg komt'. Je merkt al doende, dat je snel op je ervaring steunt en hier ook de beste kansen mee hebt. Toch zijn we voorzichtig ook met nieuwe dingen bezig. We leren meer

mensen kennen en hierdoor nemen onze kansen op nieuwe mogelijkheden toe. We horen jullie al denken, o nee hè, gaan ze weer wat anders doen, maar nee zo'n vaart loopt het ook weer niet.

De natuur is anders

Na bijna 4 maanden gaat het gewone leven z'n gangetje ook hier in

Noorwegen, maar beleven we elke dag opnieuw nieuwe dingen. De natuur bijvoorbeeld is hier in de herfst prachtig, alles lijkt in vuur en vlam te staan met hele warme kleuren. Het blad verdwijnt snel van de bomen en ondanks dat het hier frisser is dan in Nederland schijnt de zon regelmatig en hebben weinig regen gehad. Op 14 september worden de toppen van de bergen rondom ons heen voor het eerst dat we hier zijn wit van de sneeuw. Een dag of

drie later is het weer weg op de bergtoppen na waar het altijd wit is. Zo nu en dan waait er een warme föhnwind en wordt het zo een paar graden warmer in het dal. Ook kan het ineens heel mistig worden en zie je geen 50 meter ver, een half uur later kan de zon wel weer schijnen, heel bijzonder.

De taal is anders

Het Noors begint meer en meer eigen te worden. De dagelijkse gesprekjes met burens, kennissen en vrienden werpen hun vruchten af. Mieke heeft met name op de Barnehage en op school veel Noors in de praktijk bijgeleerd en ik kan m'n promotiemap bij potentiële klanten zonder al te veel gezichtsverlies in het Noors presenteren. Grammaticaal krijg ik nogal eens correcties door van m'n wederhelft, maar ook daar leer je weer van. Binnenkort starten we met Noorse privé-les van een collega-je van Mieke, zodat we vooral spreekvaardiger worden.

Ons leven is anders

Om op de vraag terug te komen of we ons leven niet hebben verplaatst kunnen we alleen maar zeggen, dat er veel gelijkenissen zijn, maar is er veel nieuw, zodat het zeer de moeite waard is. Met name de uitdaging om in een ander land een plaatsje te verwerven, zowel zakelijk als privé is een hele klus en geeft tot nu toe veel voldoening. Om op de vraag terug te komen of we ons leven hebben verplaatst kan ik alleen maar zeggen: Ja, maar met veel nieuwe dingen. We waren ook met ons leven in Nederland erg gelukkig, dus het was geen vlucht, maar meer een extra dimensie.

Herfst in Liabygda, een gehucht vlakbij Stordal.

Is het eten en drinken duur?

Er wordt ons nogal eens gevraagd 'Is het eten en drinken duur in Noorwegen?'. Tot nu toe valt het ons eigenlijk wel mee, zolang je maar eet wat de Noren eten. Aanpassen heet zo iets. Over het algemeen is hier, zelfs in een klein plaatsje als Stordal, bij de COOP (spreek uit: Koep) alles te krijgen. Verse groente, vlees, vis, diepvries maaltijden, een biertje (ca. 13 Kronen voor een pijpje) tot en met de chips en de koekjes toe. Alleen niet zo'n ruime sortering. Mocht je net als wij een deurmat of een randaarde stekker nodig hebben, dan ga je ook naar de COOP. Of is de koelkast ineens defect, dan ga je toch gewoon een nieuwe kopen bij..... precies bij de COOP.

Een lekker wijntje

Verder is er in Stordal nog een klein supermarktje (Joker), een fietsenmaker en een benzinestation. Wat wil je nog meer. Nou misschien een lekker wijntje. Laten ze dat nou net niet hebben hier, daar moet je voor naar Ålesund. Neem wel een gevulde portemonnee mee. Gelukkig hebben we met ons afscheid in Nederland zoveel gekregen, dat we nog wel even vooruit kunnen. Bedankt nogmaals voor jullie vooruitziende blik. Eigenlijk mag je maar een paar flessen meenemen over de grens. We hebben per ongeluk wat meer meegenomen, maar dat vertellen we verder niemand, alleen jullie.

Barnehage of school?

STORDAL - Eind september, toen Peter in Nederland was, heb ik besloten mijn baan op de Barnehage op te zeggen.

Dat was een moeilijke beslissing. Maar voor mijzelf wel veel beter. Het is gewoon niet echt "mijn werk". Daar komt bij, dat ik niet de hele week wil werken. Klinkt misschien wat verwend, maar ik ben niet naar Noorwegen gegaan om alleen maar te werken. Als een mens elke avond om 9 uur op de stoel in slaap valt en het weekend nergens toe komt, is dat niet goed. Nou dat ging steeds meer die kant op en zo moet het niet!

Met lood in de schoenen heb ik dat aan de leidster van de Barnehage verteld. Ze schrok en had het totaal niet verwacht. Ze vond het erg jammer en heeft een paar keer gevraagd of het wel zeker wist. Dat wist ik!

Nederlandse appeltaart

Ik moet zeggen, dat ik erg opgelucht ben, dat ik toch nu al de knoop heb doorgemaakt. De reacties waren warm en begripvol. Ik moest natuurlijk wel de maand oktober werken i.v.m. een opzegtermijn van een maand. Logisch! Ondanks het vele werk was het een gezellige en leuke maand. Ik heb op de valreep nog veel Noors geleerd en kan de kinderen prima verstaan. Ook het verstaan van de collega's en ouders gaat steeds beter. De laatste donderdag in oktober heb ik op echte Nederlandse appeltaart getrakteerd. Met de kindjes heb ik zandkoekjes gebakken. Zowel appeltaart als zandkoekjes vielen erg in de smaak. Ik kreeg

een mooie bos bloemen van de collega's en een kaart van de kinderen, met wat lieve woorden erop.

Schooljuf

Voor mijn gevoel heb ik het netjes afgesloten. Weet nu zeker, dat ik een echte juf ben en geen verzorgster. Dat ik daarvoor naar Noorwegen moet, om dat in te zien is eigenlijk wel bijzonder. Kort na het gesprek op de Barnehage, eind september, kreeg ik een telefoontje van de rector van de school. Hij vroeg of ik zin had nog een dag op de school te werken. Nou dat wilde ik wel. Ik ben dus vanaf november donderdag

en vrijdag op de school. Wat een luxe, heerlijk.

Nu heb ik wat meer tijd voor mijn boek. Ja, voor wie het nog niet weet, ik ben begonnen met het schrijven van een kinderboek. Heb veel inspiratie en het is erg leuk om te doen. Details vertel ik niet, gaat iets te ver voor een nieuwsbrief.

Maar ik kan wel zeggen, dat ik ervan geniet! Zo zie je maar weer, luister naar je hart!!! Er komen dan vanzelf weer mogelijkheden uit een onverwachte hoek.

Het gaat zoals het gaat

We hebben in deze vier maanden al zoveel meegemaakt, dat het wel lijkt of we hier al veel langer zijn. Sommigen zullen zich afvragen of we Nederland niet missen. Ik kan je zeggen, dat we vooral de kinderen en ouders missen. De rest van de familie en ook de vrienden en kennissen missen we op een andere manier. Met sommigen hebben we opeens veel meer contact dan we in Nederland hadden en met anderen juist weer wat minder. Het gaat zoals het gaat. Ouders en kinderen spreken we best vaak en hebben lange gesprekken per telefoon. Erg fijn is dat. Met de kerst en oud en nieuw zijn we in Nederland en we hebben daar erg veel zin in.

Mieke

De eerste sneeuw viel hier op 14 september, alleen op de toppen van de bergen. Een prachtig gezicht zo met de zon erop.

WOEF - Hoi allemaal. 'Schiet nou eens op met die column van je, dan kan ik de nieuwsbrief afmaken', zegt die baas van me. Dat gestress altijd van hem, we zitten hier in Noorwegen hoor en niet in Nederland. Bovendien ben ik 'gammel', dat is Noors voor 'oud'. Ja ja ik begin al een echte Noorse hond te worden met dezelfde Noorse mentaliteit... rustig aan. Ben ik wel voor eigenlijk, heb de laatste tijd niet zoveel energie meer. Als ik mee moet wandelen, dan blijf ik af en toe gewoon lekker liggen in m'n mand. Ze bekijken het maar, altijd maar op een helling zitten poepen. Hebben jullie dat wel eens geprobeerd? Nou ik wel. Elke dag en dat bevalt me niks, dat is zo lastig joh.

ik hier woon, is in de auto zitten. Dat geschud en heen en weer geslinger van die berg af is voor een oude, blinde hond niks. Ik zit dan gewoon te shaken achterin. Af en toe moet ik mee naar kantoor met de baas. Ben ik nu ook wel op uitgekeken. Wat denkt ie wel, zo langzamerhand mag ik toch wel met hondenpensioen. Omgerekend naar mensenleeftijd ben ik al 77 jaar.

Oh ja, dat vergeet ik bijna. Ik ben laatst twee dagen wezen logeren bij Rob en Yvonne. De baas en het vrouwtje gingen naar een hotelletje, een klant zeiden ze (jaja). Was dat even gezellig daar bij Rob en Yvon, ja ik mag ze gewoon bij de voornaam noemen. Doen ze niet moeilijk over. Ze hadden ook nog een of andere rare vogel te logeren. We werden lekker verwend en kregen super veel aandacht. En ik maar achter hen aan lopen, want je weet tenslotte maar nooit of er nog iets te bietsen valt hè? Ik werd ook netjes uitgelaten en een paar keer gingen we zelfs naar de elv (rivier). Die vogel mocht niet mee, was te koud voor hem. Mietje! Bij de elv stap ik uit de auto en voordat ik het

weet lig ik in spagaat op de grond, alsof ik een deurmatje was. Het was daar ontzettend glad en daar was ik niet op voorbereid.

Weten jullie van wie ik een brief kreeg? Je raadt het nooit.... van Quibus, m'n oude maatje uit Lochem die bij ons woonde en nu bij Jannie en Henk Fokkink in Exel woont. Ik ben er nog emotioneel van, zo leuk vind ik het, dat hij me heeft geschreven. Hij heeft er ook een foto bijgedaan, waar hij samen met Felix de poes opstaat. Nou ja, jullie moeten het zelf maar even lezen. De brief staat hieronder, onder het kopje: Brief van Quibus. Nou, dat was het weer. De groeten en tot de volgende keer.

Duko

Tja, dat zijn de minder mooie kanten om in Noorwegen te wonen. Verder bevalt het me hier goed hoor. De hondenbrokken zijn van een prima kwaliteit en ik wordt regelmatig uitgelaten. Soms komen de buurmeisjes me nog eens extra uitlaten ('på en liten tur', weten jullie nog?), dus je hoort mij verder niet klagen. Waar ik wel een hekel aan heb gekregen sinds

Brief van Quibus

Hallo Duko, hoe gaat het met jou en met je baasje en vrouwtje? Met mij gaat het goed, Jannie, Henk en Felix (de poes) zijn heel erg blij met mij. Door de week, als iedereen weg is, word ik nog wel uitgelaten door opa Willem en oma Mina en in de dagen dat er wel iemand thuis is kan ik vrij rond lopen. Ook ben ik erg blij als de kleinkinderen van Jannie en Henk komen. Hoe gaat het met jou? Zijn jullie al een beetje gesetteld in Noorwegen, of is alles nog wennen, vooral aan de kou. Hier lig ik als het koud is samen met Felix voor de kachel. Ik stuur een foto mee van ons tweetjes. Volgende week moet ik naar de veearts voor mijn jaarlijkse spuitje. Ook ben ik van de zomer gestoken door wespen, maar dat was mijn eigen schuld. Ik loop altijd met appels en peren (die onder de bomen liggen) te slepen en dit jaar waren er in Nederland heel veel wespen. Bij de dokter kreeg ik daar een spuitje en zelf voor. Nou de groetjes van de hele familie en tot horens.

Quibus

De eerste grote klant voor OnisMedia

STORDAL – Langzamerhand krijg ik de indruk wat meer grip te krijgen op het 'zakenvan' in Noorwegen. Vooral geduld hebben, doorzetten, luisteren en enthousiast blijven is belangrijk. Ik leer met de dag meer mensen kennen en zie de verbanden, die er tussen de verschillende bedrijven zijn. De laatste maanden op afspraak veel bedrijven, groot en klein, bezocht en kennisgemaakt. Hier en daar offertes afgegeven en af en toe kleine opdrachtes gekregen. Op woensdag 20 oktober krijg ik een telefoontje van een grote bouwmaatschappij in Ålesund met de mededeling dat mijn offerte wordt geaccepteerd. De eerste grote klus in Noorwegen is een feit, het produceren van

een catalogus met Noorse houten woningen van zo'n 60 pagina's. We zijn er ontzettend blij mee, omdat hierdoor blijkt, dat als je maar doorzet de Noren wel komen. Maar ja, nu moet ik er wel wat moois van maken natuurlijk. Ik doe m'n best.

Publiciteit

In de regionale nieuwsbladen hebben we ook aandacht gehad. Over Stordal Næringshage stond een aantal weken geleden een hele pagina in StorfjordNytt. De bedrijven die hier zijn ondergebracht, waaronder OnisMedia, kwamen aan het woord met een paar leuke foto's erbij. Verder hebben we een hele pagina

in Bygdebladet gehad over onze komst naar Stordal. Een bijzonder positief artikel, waar we ook zakelijk leuke reacties op kregen. Willen jullie je Noors ophalen, probeer dan het artikel te lezen. Ik doe hem er als bijlage bij. Wordt vervolgd.

Peter

VLAARDINGEN – Evenals in januari 2004 organiseert Placement Rekruterings (Norsk.nl) een speciale emigranten-contactdag voor startende Nederlandse ondernemers in Noorwegen. Deze keer op zaterdag 25 september in Vlaardingen. De vraag of ik hier met OnisMedia, net als in januari weer bij aanwezig wil zijn om mijn bedrijfje te presenteren, is natuurlijk een prima excuus om even een paar dagen in Nederland te zijn. Zo kon ik mooi weer even de kinderen en (schoon)ouders zien. Mieke moest werken en kon dus helaas niet mee, wat ze natuurlijk niet echt leuk vond.

Emigranten contactdag

Zaterdag de hele dag in het Deltahotel in Vlaardingen gezeten. Praten met veel nieuwe startende ondernemers. Lezing geven en bijwonen. Zo'n dag heeft een gezellige en bijzondere sfeer met allemaal gelijkgestemde zielen. Er zijn veel verschillen, wat iedereen wil gaan doen in het uitgestrekte Noorwegen. Van paardenhandel, camping, herberg, apotheek tot aan outdoorcentrum toe.

Extra dimensie

De rest van het weekend gebruik ik om gezellig samen met de kinderen door te brengen, lekker (chinees) eten en veel bijkletsen. Geeft wel een extra dimensie om elkaar na een

Alleen op stap naar Nederland

hele tijd weer even te kunnen zien. Zondag is pa jarig, dus dat komt heel goed uit om even naar pa en ma in Enschede te gaan. Uiteraard staat ook een bezoekje aan m'n schoonmoeder en haar maatje Dolf op het programma. 's Avonds naar Lotte en Reinhard (en Teddy natuurlijk), waar we het heel gezellig hebben. Ik blijf hier tot dinsdag.

Bij wie ook weer?

Op maandagmiddag nog mooi tijd om even bij m'n oude collega's binnen te wippen. Alsof ik niet weg ben geweest. Leuk om ze weer even te zien en te spreken. Heb iedereen even van het werk

gehouden (sorry Max) om de laatste nieuwtjes te horen en te zien wat er aan mooie dingen is geproduceerd.

De nachtbus

Lotte brengt me als een volleerd chauffeur overal naar toe. Zelfs dinsdags naar Rotterdam naar het vliegveld, zodat ik 's avonds laat weer in Stordal kan zijn. En ja.....dan gaat het met de planning helemaal mis. De vluchtleaders in Noorwegen gooien roet in het eten: staking. In Rotterdam zo'n 4 uur extra wachttijd om vervolgens aan te komen in Oslo en te zien dat de vlucht naar Ålesund is afgelast. En daar sta je dan met je goeie gedrag. Bepakt en bezakt met een koffer met legaal gesmokkelde drank voor ons en shag voor Herman van de camping. Mieke belt en heeft een idee. Neem gewoon de nachtbus! Nou dat heb ik geweten. 's Avonds om 23.00 uur vertrokken en om 8.00 uur 's morgens in Ålesund aangekomen. Niet echt een aanradertje, maar wel weer een avontuur erbij. Al met al een prima weekend met een bijzonder einde. De volgende keer neem ik Mieke echter wel mee, is toch gezellig reizen.

Peter

We zijn niet vergeten...

Telefoontjes, kaarten, brieven en natuurlijk ook emailtjes hebben we ontvangen. Prachtig om zo contact te houden met iedereen. We proberen ook om iedereen te antwoorden. Voor diegene waar dat niet bij lukt, hebben we deze nieuwsbrief. Ook hebben we hier in Stordal bezoek gehad. Ja echt zo'n 1700 kilometer van Lochem en dan komen je oude burens (Hans, Marleen en Diewertje) 'even' langs bijvoorbeeld. Of de installateur (Dick en Jo), die vroeger zorgde dat de elektriciteit en verwarming het bij ons in huis deden, de oudste zoon (Lars) van onze vrienden Sarie en Wim uit Lochem met vriend Radboud, een klant van me uit Nederland (Eric) met drie van zijn kinderen op de terugweg vanaf de Noordkaap of Gerrit en Ina natuurlijk die ook in mei bij ons in Stordal waren. Verder waren Wilma en Joop er met de kinderen en.... nou ja, mochten we iemand hebben vergeten, neem het ons dan niet kwalijk. **Bedankt allemaal.**

Colofon

PM-nieuws is een onregelmatig verschijnende uitgave van Peter en Mieke Onis.
Teksten en foto's: Peter, Mieke en Duko.
Vinjehjellane, 6250 Stordal, Norge
Tlf. 0047-70 27 8660. Email: info@onismedia.no
Internet: www.onismedia.no. Stordal november 2004.

Valt hier ook wat te beleven?!

Normaal gesproken zijn we niet van die mensen, die elk weekend uit gaan. Verjaardagen, feesten en partijen, laat staan naar een disco, is niet echt ons idee van een fijn weekend. Toch willen we ook met jullie onze belevenissen op dit terrein delen. Normaal zou je toch denken, dat in een kleine gemeenschap van zo'n 900 inwoners (Stordal) niet veel te beleven valt. Nou dan heb je het mis. Lees maar.

'Dansegalla' in Stordalshallen

De Stordalhal is een prachtige hal met een uitstekende accommodatie, waar gesport en gefeest wordt. Je kunt hier volleyballen, dansen, schieten, zaalvoetballen, badmintonnen en nog veel meer. Bovendien is er een grote klimwand voor de liefhebber. Vele Stordalers, van jong tot oud, maken hier gebruik van. Op zaterdag 16 oktober wordt hier een groot 'Dansegalla' en Revue gehouden. Volgens de insiders moet je hier gewoon naar toe, dus wij samen met Rob, Yvonne en Dan (de broer van Rob) er naar toe. Eerst de Revue, hier kunnen we slechts 20% van volgen. Direct er achteraan volgt het 'Dansegalla'. Twee bands, een groot podium met dito dansvloer, veel bezoekers (van 18 tot 88) en vaten vol øl (bier). We hebben lekker gedanst, gesproken met veel Noorse kennissen en ons verbaasd over het amicale gedrag van de Noren. Normaal gesproken zijn ze nogal afwachtend en terughoudend, maar zodra er een litertje of twee øl naar binnen is gewerkt, ken je ze niet meer terug. Wel lachen trouwens. Al met al een prachtige avond.

Stordalshallen van binnen met klimwand rechts.

Op 'Blåtur' met de Næringshage

Op 29 oktober met Stordal Naeringsshage en Valldal Naeringsshage samen op 'Blåtur'. Een geheimzinnig uitstapje, waarbij je maar moet afwachten waar je terecht komt. Met de bus worden we opgehaald, 500 meter verderop er weer uit om bij het plaatselijke restaurant (Nilsgardstunet) te gaan eten. Na een heerlijk diner, om 16.00 uur (de Noren eten vroeg), vertrekken we met de bus naar Ålesund. Eerst naar 'Teater Fabrikken', waar we allemaal een schilderij maken. Tegen 21.00 uur kom ik op mijn 51-ste voor het eerst in een Karaoke-bar. Met de muziek meezingen in het Noors blijkt eigenlijk best goed te gaan. Als enige 5 Nederlanders moeten we natuurlijk even 'Tulpen uit Amsterdam' zingen, terwijl de hele zaal meebruilt. En alsof dat nog niet genoeg is, wordt er nog en passant een disco bezocht, waar we volop kunnen dansen. Dat ook tijdens een 'Blåtur' de Noren van een drankje houden, hoef ik niet te vertellen. Met de bus weer terug, waarna ik 's nachts om 4 uur het huis insluipt en eindelijk naar bed kan.

Ålesund, de Jugendstil-stad, van bovenaf gezien.

Het 'centrum' van Stordal, onze woonplaats.

Elvis-avond

Zondag 31 oktober is het Elvis-avond in Stordalshallen. De harmonieorkesten van Stordal en Valldal, een gedeelte van het schoolkorps, een band en 3 solozangers zijn de ingrediënten van deze muzikavond. Een zaal vol mensen, de niet te missen 'kaffe med kaker' en een uitnodigend podium staan klaar. Voordat we er heengaan, kunnen we ons niet voorstellen, wat ons te wachten staat. We denken aan een gewone leuke muzikuitvoering en dan krijg je dit.....! In twee uur tijd worden ons vele bekende songs van Elvis voorgeschoteld. Swingende muziek, solozang van de bovenste plank en een orkest waar het enthousiasme van afspat. Zo zie je maar weer, hoe je je kunt vergissen. Leuke avond.

TEMA: Næringsliv

Familien Onis frå Nederland:

Flytta til Stordal og har starta reklamebyrå

I juli flytta Peter Onis (50) til Stordal saman med kona Mieke (49). No har han starta reklamebyrå i Stordal næringshage og er i full gong med å besøkje bedrifter i distriktet for å presentere seg og skaffe seg kundar.

BB • BJØRN STEINAR SKARBØ

Han legg ikkje skjul på at håpet er mange oppdrag. Reklamebyrået "Onis media", er ei einmannsverksemd som tek på seg det meste innan reklameoppdrag; lagar logoar, brevark m.v, reklamestrykksaker, annonser, bildekor, skilt og så vidare.

Han har med seg ei visningsmappe der han kan vise til oppdrag både i Noreg og Nederland.

- Eg er mellom anna ein ganske dyktig reklameteiknar, seier han.

Eige firma

Peter Onis er ein av dei etter kvart mange som har late seg freiste av landsmann Gert Rietman som på oppdrag for norske kommunar rekrutterer nederlendarar (og belgiarar) til å flytte hit og busetje seg.

- I Nederland dreiv eg reklamebyrå og trykkeri med 28 tilsette, seier han på svært godt norsk. Det ligg i Zutphen aust i landet. Han og kona har tre born, og når desse no etter kvart har blitt vaksne, sa dei til seg sjølv:

No er det på tide med eit nytt eventyr.

Ofte i Noreg

Sidan 1976 har familien vore 15–16 gonger på ferie i Noreg. Mest om sommaren, men dei har også vore her om vinteren. For eitt og eit halvt år sidan selde Peter firmaet og tok seg arbeid der i staden for å stå friare til å prøve noko nytt.

- Vi likar å reise og har lenge hatt lyst til å lære norsk. Etter kvart som vi vart kjend med Noreg, kom og

så lysta på å flytte, men ikkje medan borna var små. I år realiserte vi desse planane, og no bor vi her. Foreløpig bur dei i ei sokkelleiligheit, men planen er eige hus. – Vi har sikra oss tomt i Røbbane og planlegg å byggje neste år, men er også opne for hus som kjem på sal. Kravet er at det ligg i Stordal og at vi ser fjorden.

- Å leve i Norge og nederland er ikkje så ulikt, men her er mykje betre plass og så er det naturen som er heilt fantastisk.

Godt mottekne

- Arbeider de begge i reklamebyrået?

- Nei, Mieke er lærar og arbeider som morsmållærar på Stordal skule og i Barnehagen.

- Korleis har de opplevd nordmennene?

- Dei er gjestfrie og hjelpsame. Også kommunen har vore hjelpsame. - Korleis har du vorte motteken når du er rundt og presenterer reklamebyrået ditt?

- Også då har eg vorte godt motteken. Eg har også besøkt mange og håper naturlegvis på mange oppdrag.

Var litt trist

- Men borna er att i Nederland. Korleis tok dei det då de ville flytte?

- Den yngste var litt trist då vi bestemte oss for eit år sidan, men ho har akseptert det meir og meir og no går det veldig bra. Dei to eldste synest det var berre flott og sa at vi berre måtte leve ut draumane våre.

- Korleis held de kontakten?

- På alle mulige måtar, telefon, sms, internett, webkamera, brev og besøk. For kort tid sidan var eg fire dagar i Nederland. Der presenterte vi rekrutteringsselskapet til Gert Rientman og orienterte familiar som skal flytte til Noreg. Faktisk var det samla 80 som skal flytte til Noreg dei næraste tre –

Mieke og Peter Onis rett etter at dei hadde flytta til Noreg i byrjinga av juli. Her fotografert på Dyrkorn.

fem månadane og på eit ope orienteringsmøte, motte det 240.

Mindre hektisk

- Er det noko som har skuffa dykk den tida de har budd i Noreg?

- Nei, i grunnen ikkje. Som eg sa, er mykje likt Nederland, og det er

ting som er bra og mindre bra i begge landa. Vi har nok vore van med eit meir hektisk liv og knappare tidsfrister, for vi er nok litt meir utålmodig enn nordmenn. På den andre sida var det nettopp ein roligare livsstil vi var ute etter, så det er vel berre noko vi må venne oss til.

- Er det stor forskjell på den plassen de budde i Nederland og Stordal.

- Nei, også det er ein liten by der alle kjenner alle. Den ligg nokså langt aust i Nederland og der er det ikkje så tett med folk som lenger vest.

Peter Onis driv reklamebyrå i Stordal og oppsøker for tida verksemdar for å presentere seg.

